

tør udtale mig om, hvorvidt jeg kan fremkomme med Forslag i den Retning i nogen nær Fremtid, og heller ikke om, i hvilken Retning Omordningen skal foregaa, men jeg har Indtryk af, at vi her ere inde paa et Felt, hvor man trænger til en Reform, og jeg skal for mit Vedkommende gerne og villigt ofre det min Opmærksomhed. Det ærede Medlem for Nørresundby udtalte endvidere, at han vilde anse det for heldigt, om alle Understøttelser fra Understøttelseskasser kunde samles under eet Ministerium. Jeg ser godt det rationelle og logiske deri, men jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg tror, at hvis han kom til at se indvendig fra, hvor vanskelig denne tilsyneladende lille Ting vilde være, vilde han med mig indrømme, at de praktiske Vanskeligheder maaske alligevel vare større end de Fordele, der kunde vindes derved. — Endelig talte det ærede Medlem om Statsbanernes Reserverpensionsfond. Denne Fond andrager noget over 9 Mill. Kr., hvis Renter bruges til Hjælp til at pensionere Statsbanernes Funktionærer. Det er ikke en Fond, som er saaledes indrettet, at den skal tilsvare alt, hvad Pensionerne koste; efterhaanden som de vokse og overstige Renten af Reserverpensionsfonden, skal Statskassen erlægge det videre fornødne. Af de 9 Mill. Kr., som Reserverpensionsfonden ejer, ere ca. 5 Mill. Kr. Gæld, som Statskassen har til den, og som forrentes med 5 pCt., endogsaa 5 pCt. kvartaliter, saa at det i Virkeligheden bliver ca. $5\frac{1}{4}$ pCt. i Rente, Statskassen svarer. Der foreligger med Hensyn til denne Reserverpensionsfond to Spørgsmaal. Det ene er det, om det er nogen Nytte til overhovedet at have en saadan Fond. Jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg har i al Almindelighed ikke meget tilovers for de særlige Fonds, og navnlig ikke for en særlig Fond, hvis Formaal er at udrede ganske løbende Udgifter, der komme ganske regelmæssigt fra Aar til Aar, og ganske særdeles ikke for en særlig Fond, der skal udrede saadanne Udgifter, men ikke har tilstrækkelige Midler dertil, saa at det med Sikkerhed kan forudses, at vi alligevel skulle tilskyde af den almindelige Statskasse. Men denne Reserverpensionsfond er nu en Gang historisk vokset op med Statsbanerne, det

spiller maaske en ikke ringe Rolle for Statsbanerne i dette Øjeblik at bevare den, og derfor kan jeg ikke give noget Løfte om, at vi inddrage den, men jeg skulde tro, at det vilde være fornuftigt at overveje denne Sag, og at de to Ministerier forhandle indbyrdes mellem sig. Det andet Spørgsmaal om denne Reserverpensionsfond er, om det er rimeligt, at Statskassen bliver ved at have en Gæld, lydende paa 5 pCt.s Rente, løbende til Reserverpensionsfonden. Selvfølgelig betyder det i Penge ingen Ting, thi hvis vi nedsætte Renten derfor, komme vi jo bare til at give et saa meget større Tilskud til Pensioneringen. Det, der kan indvindes fra Finansministeriets Side, er, at medens vi jo i øvrigt have Gæld med en lav Rente, pynter det ikke, at der pludselig dukker op en, selv om det er en lille, Gæld med en saa stor nominal Rente. Derfor var det vel værd at overveje, om man ikke, hvis man overhovedet skal beholde Reserverpensionsfonden, skulde komme ud over det ved at indbetale Beløbet til Fonden og saa blive befriet for denne Gæld. Det er ogsaa noget, jeg skal overveje, i Fald vi ikke komme væk fra Fonden i det hele.

Jeg vender mig saa til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), som jo havde ikke faa Bemærkninger af finansiell Karakter at gøre til mig. Det ærede Medlem fremhævede som et Tegn, der pegede paa en mørk finansiell Fremtid for os, at paa de ordinære Budgetter var der paa Statsregnskabet for 1904—05 forbrugt 1 Mill. Kr. mere, end der var bevilget, hvilket han sagde var noget, som først den nyeste Tid havde ført til, men ganske vist lod det paa hans Ord, som om det var noget, vi maatte vente os i Fremtiden, at det var en Udvikling, vi nu gik i Møde. Det ærede Medlem glemte imidlertid at meddele, at denne Overskridelse paa 1 Mill. Kr. skyldes en ganske enkelt Konto, nemlig Overskridelse paa Alderdomsforsørgelseskontoen, der i alt er 1,340,000 Kr. Denne Overskridelse skyldes en Ting, som aldrig mere vender tilbage, nemlig den Omstændighed, at man i eet Aar har betalt 5 Fjerdingaars Refusion for Alderdomsforsørgelsen. Dette kan ikke kaldes normalt, og ud fra det kan man ikke spaa om nogen mørk finansiell Fremtid.